

gaaer allerede af Mottverne til den provisoriske Lov, Pag. 8, at de i Sognet hjemmehørende Personer, der kunde være at forskaffe Huusly paa den i Loven antydede Maade, kunne enten være saadanne Personer, som kunde falde Fattigvæsenet til Byrde, eller som vilde gjøre det fornødent for Sognet at forskaffe dem Huusly, naaget de ikke vare under egentlig Fattigforsørgelse, hvilken Pligt for Sogneforstanderskabet var udtrykt i den provisoriske Lovs § 2, der nu er sammentrucken med § 1. Det har saaledes ingenlunde været Lovens Hensigt, at de skulle være forsørgelsesberettigede i Sognet, men det har været den provisoriske Lovs Hensigt, at det skulde være Personer, som paa lovlig Maade havde fast Ophold i Sognet, og som der bleve trængende til Huusly. Jeg troer ogsaa, at naar man vil lade denne Bestemmelse gaae ud, den Bestemmelse, der er bleven fulgt i de almindelige, hidtil gjældende Regler for Pligten til at forskaffe Huusly, men som dog bestemtere er udtalt ved de her omhandlede Udtryk, der forekomme i Slutningen af Paragraphen, og referere sig til hele Loven, vil man kunne komme i meget store Forviklinger, idet Loven da vilde indeholde Forpligtelse til at forskaffe Huusly for huusvilde Personer i Almindelighed, og jeg seer slet ikke, at man vil kunne udelukke dens Udstrækning til hvilken som helst Person, der blev huusvild i Communen, naar han for Diebliffet befaandt sig der; en hvilken som helst Mand, der ikke stod i nogensomhelst Forhold til Communen, der ikke tidligere havde opholdt sig der, men tilfældigviis blev huusvild i den Commune, hvor han nu befaandt sig, vilde altsaa efter Loven kunne fordrø sig Byggeplads udlagt. Det vilde være at gaae videre, end selv de, som have foreslaaet dette Tillæg til denne Lov, og som blot have forstaaet alt hvad der skulde gjøres i denne Henseende om Familier, som paa lovlig Maade hidtil have ernæret sig i Sognet, og der har heller ikke under alle de Forhandlinger, som have fundet Sted i denne Sag, reist sig nogen Stemme for, at man skulde strække Loven saa vidt, at hvilken som helst Personer, som bleve huusvilde, skulde kunne fordrø ved Communens Hjælp Byggeplads udlagt. Jeg sjonner ikke rettere, end at disse

Udtryk med velberaadt Gu ere satte i den oprindelige provisoriske Lov, og paa ingen Maade kunne medføre Ulemper, da de aldrig kunne forstaaes eensbetydende med Forsørgelsesberettigede, og naar de udgaae, da seer jeg ikke rettere, end at det vil fremkalde en Mængde Besværinger fra saadanne huusvilde Personer, som tilfældigviis ere komne ind i en Commune et eller andet Sted fra, fra en anden Commune, og nu begjærer sig skaffet Huusly.

Krabbe: Der som Loven skal forstaaes saaledes, som den høitærede Indenrigsminister nu har fortolket den, saa troer jeg, at den vil blive aldeles illusorisk, thi da vil det naturligtviis ogsaa berøe paa vedkommende Sogneforstanderskab, hvorledes det fortolker Ordet „hjemmehørende“, og hvor lang Tid der antages, at skulle gaae hen, for at en Person, der var kommen fra et andet Sogn, og havde opholdt sig i det Sogn, hvor han ønskede Bopæl, kunde begjære dette, om det skulde være 1 eller 2 eller et halvt Aar eller kun nogle Maanedes, der skulle anses for fast Ophold.

Indenrigsministeren: Der kan kun fordres fast Ophold; at der i enkelte Tilfælde kan opstaae Tvivl om, hvad derved skal forstaaes, vil jeg ikke nægte; men disse Tvivle ville kunne opstaae i alle Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Begrebet om fast Ophold.

Ogholm: Af de Foredrag, vi idag have hørt til Gunst for Antagelsen af den af Folkethinget os tilfillede § 4 til nærværende Lovforslag, forekommer der mig egentlig kun at fremgaae 3 Ubefalingsgrunde for Antagelsen af denne Paragraph. Den ene Grund skulde bestaae i, at der egentlig ikke vilde skee noget Brud paa Contracterne mellem Fæstere og Giere, ved at antage denne Paragraph, fordi denne Betingelse egentlig ikke som contractmæssig fandtes i dem, men var en Gjentagelse af de almindelige Lovbestemmelser. Jeg maa tilstaae, at dette fatter jeg ikke rigtigt. Den anden Grund er, at der ikke vilde være noget Bøsentligt imod at ophæve alle disse contractmæssige Bestemmelser, fordi Vedkommende ikke lagde synderlig Vægt paa dem. Det troer jeg, er et meget farligt Argument, og skjøndt jeg, som jeg tidligere har yttret, for mit personlige